

Barcelona 15 d'abril de 1927

L'Esquella de la Torratxa

ANY L - Núm 2495 - 15 cts. - Atrassats 30

LA SETMANA GRAFICA

Ja ho veuen: mones i mantellines.

NOVEDADES Teatre Català

Demà, nit, DEBUT de l'eminent actriu italiana
EMMA GRAMATICA, amb l'obra d'En Sudermann,

CASA PATERNA

Demà, tarda, LA SIGNORA DELLE CAMELIE,
d'En Dumas. Nit: MA NON E UNA COSA SERIA,
d'En Pirandello

Es despatxa a comptaduria

EDEN

ASALTO, 12
Dancing de las mil y una noches
DE CINCO TARDE A TRES DE LA MADRUGADA

MAÑANA, SABADO

NUEVO ESPECTACULO

DEBUT

Los Chocolats JAKSON

sorprendente orquesta americana

OLIMPIA

DISSABTE DE GLORIA
Circ Equestre
INAUGURACIÓ

Preus: Butaques, 4 i 3 ptes. Seients fixos, 1'50. ptes
[General, 0'70 ptes.
Es despatxa a comptaduria.

Manuel Sugrañes

presentará la revista

LOVE-ME en el COMICO

BICICLETES
MOTOR
Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 I - BARCELONA

DEIUMA SEROLFORINA LA CURA REUMATISM

Reumàtics!

Artrítics!

Gota i Paràlisi

DEMANEU

**l'Anti-Reumàtic
Serolforina**

i amb seguretat us guarireu.

Específics SEROLFORINA

TESTIMONI

«Senyor representant dels tractaments Serolforina - Barcelona.

Certifico: Que durant nou anys he patit d'una **Eczema**, la qual no aconseguí cicatritzar malgrat haver recorregut a especialistes de la pell, com també a infinitat d'específics. Em recomanaren el seu **Depuratiu Serolforina** i als sis flascons, estava completament guarit. Tot el que es digui del seu específic és poc.

Lluís Costa, Ronda Sant Antoni-Bar El Rayo.»

TOS
LA SEROLFORINA LA CURA

TOS - BRONQUITIS - ASMA - ANEMIA, prendre la **Emulsió Serolforina**.

A mils de malalts que estaven desdonats han assolit el seu guariment amb aquests **ESPECÍFICS**

Laboratori, venda i detalls: Comte de l'Assalt, 8. — Dipòsits: Segalà; Farmàcia «La Cruz», Avinyó, 27; Tarrés, Carmen, 84; Alsina, Passatge del Crèdit, 4; Doctor Dou, Aribau, 72; Rubió, Plaça Reial, 13; Tarín, Salmerón, 78; Llofríu, Ronda Sant Antoni, 15; Serentill, de Badalona; Forcada, de Sabadell; Arimón, de Granollers.

III CEDAS LA SEROLFORINA LA CURA ULCERES

Sífilis - Herpes - Eczemes

Tumors - Úlceres - Grans

El depuratiu **SEROLFORINA** és el més recomanat i no n'hi ha cap que el superi.

Quants l'han pres s'han guarit.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

ELS JUEUS

Quan jo era menut, a casa meva em donaven un martell i em feien eixir a l'eixida per a què piqués contra els ferros i les parets a les deu del matí del Dissabte de Glòria. "D'això" en deien matar jueus. És a dir, que amb les *carraques*, els martells, les fustes i unes castanyoles jo tot sol feia més soroll que una cobla. I ja és fer-ne!

Hi havia molta persistència en què de menuts tots els nois del barri ens acostuméssim a matar jueus. Clar, que la veu de Déu va anunciar que no devíem matar a ningú, però es va oblidar aquest adicional a la seva llei: "S'exceptua les deu del matí de tots els dissabtes de Glòria, que les criatures dels barris barcelonins podran matar els jueus que vulguin."

Han passat els anys. La meua relació amb els jueus s'ha extès, i ara tinc correspondència amb jueus polacs, francesos, alemanys i jueus purs que habiten el barri de Tetuà. En tots ells he vist les mateixes passions que en tots els altres homes del món, més una gran virtut: la de la família.

Les festes assenyalades tenien per als jueus un ressò íntim, viu i extraordinari. Frueixen en parlar la taula i en pregar abans de llançar-se a devorar les alimentacions selectes; frueixen en pregar i en acomplir d'una manera clara i sagrada llurs contractes. No comprenc perquè en passar els anys s'ha mantingut aquest odi frenètic contra aquests pobres jueus que no fan més que guanyar-se la vida i estalviar o fer-se ric per a no tenir que dependre de ningú.

Ja sé que estic fent l'elogi del jueu i que seré titllat d'anticristià, però no tinc altre remei que fer aquesta reivindicació per a perdonar-me davant meu del molt mal que els he fet de menut, quan donava cops a la barana de l'eixida de casa creient que matava jueus dolents i tèrbols.

Certament, el jueu no és pas un home com el dit catòlic. És cert, té una afició desmesurada al diner i al negoci; és un argentviu per a tot el que es refereix a temes financers; sempre cau del cantó del que guanya; però també té un alt sentit de la moral i de la família. És més, arriba a ésser generós fins a un punt extraordinari i quan s'emprèn d'amistat certa—el jueu és difícil que arribi a ésser amic, més difícil que tenir amistat amb un anglès—, ho dona tot.

Un amic meu, ara, després que han passat els anys ja es pot dir, va voler fer-li una mala passada a un jueu polac, molt bon home. Li va demanar doscents francs, que no li feien cap falta, per a poder dir que havia quedat a deure diners a un jueu i que l'havia enredat. I quan va saber que el jueu va dir que això solament podia haver-li fet un català, s'apressà a tornar-los-li, perquè no volgué mai que una collectivitat espiritual patís per la seva broma de taula de cafè.

Si tots els catalans tinguessin aquest mateix sentit de la dignitat colectiva, les coses anirien millor.

FRANCESC MADRID

QUE PASSARA?

Què passarà amb les Drassanes? La urbanització de la zona marítima és un fet. Però dintre les casernes hi han les medievals Drassanes catalanes. Joia única a la història—elles han construït els vaixells catalans, reis de la mar, quan Catalunya era la primera potència marítima del món—; úniques drassanes gòtiques del món; puríssim valor artístic: això són les nostres drassanes. Això fa del tot necessari conservar-les. I malgrat les protestes que arreu s'han aixecat, cap boca autoritzada no ha aturat la gran inquietud que tothom sent; aquest silenci és molt significatiu. Temem que amb les casernes vagi a terra aquesta gran obra d'art i bellíssim patrimoni de la nostra història.

No cal pas fer la mateixa pregunta amb el cèlebre projecte del senyor Rubió, inspirat pel president de la Diputació, de barri gòtic. Tothom n'ha protestat i àdhuc els autors han vist la immensa barrabassada que seria. El projecte, doncs, està arreconat.

CONVERSIÓ

Un cèlebre predicador, home de gran fama, home que aquesta Quaresma ha fet forrolla per les seves prediques, és un senyor que no en té prou de predicar des de la trona, que mira d'anar a convèncer particularment a la gent.

Un dia, anà a casa d'un conegut sindicalista català. Trucà i el sortí a obrir el mateix sindicalista.

El Pare de referència, home impulsiu, xafogós, mira de convertir la gent donant-la per la banda. Però tothom s'equivoca i el famós capellà predicador s'equivocà en judicar el sindicalista.

Aquest, se l'escoltava galantment. El capellà li donava tots els seus arguments per a convertir-lo. De sobte, cregué arribat el moment de donar-lo per la banda; li digué:

—Vostè és un pocasolta, ja ho sé, un gran pocasolta. Però per això precisament, podem entendre'ns perfectament. Perquè jo sóc més pocasolta que vostè.

El sindicalista s'aixecà, obrí la porta, agafà el capellà pel braç i amablement li digué:

—Faci el favor de sortir de casa. De poca-soltes, a casa no n'hi vull cap. Passi-ho bé.

LA VIDA AL REVES

—Aviat et vestiran de curt, nena!

COMENTARI D'ACTUALITAT

L'altre dia un sacerdot demanava el retorn a l'edat mitja en religió. Sortosament, la religió cada dia està més allunyada de l'edat mitja. I no pels anys, sinó per l'esperit. Ja no es cremen heretges a dotzenes per a netejar-los, amb el foc, del abominable pecat original. Ja els serenos, espies del Sant Tribunal, no escolten rera les portes si es resa o no el rosari.

Avui el rosari no el resen més que quatre beates que no tenen altra feina, a més d'aquesta, que xafardejar. Avui ja no s'escarneix als jueus, perquè els jueus s'han fet amos del món, estan carregats de diners. I davant del diner tot-poderós, tothom s'agenolla.

La religió avui ja no té l'aspecte terrible i tètric de quan eren jerarques Torquemada, Pere Arbués i Cisneros. Aquells temps ja no tornaran. Ara, la religió—ens referim sempre a la catòlica, naturalment—té un aire industrial i bon jan. Una església pot confondre's amb certa facilitat amb qualsevol casa comercial. La llum elèctrica ha vençut el ciri llagrímós, suggeridor de truculències. Un sacerdot —i això ens recorda el magnífic novel·lista portuguès Eça de Queirois—, és un empleat de l'Estat, un oficinista com qualsevol altre al que s'obliga a portar uniforme.

En les portes de certes esglésies, com en les portes dels cines molt concorreguts, hi han uns rètols que avisen:

ENTRADA

SALIDA

La cadira de l'església té un preu, com la del teatre.

L'església, abans tan rígida, tan austera, tan tèntrica, es desmoralitza, pren un aire inofensiu i d'estar per casa.

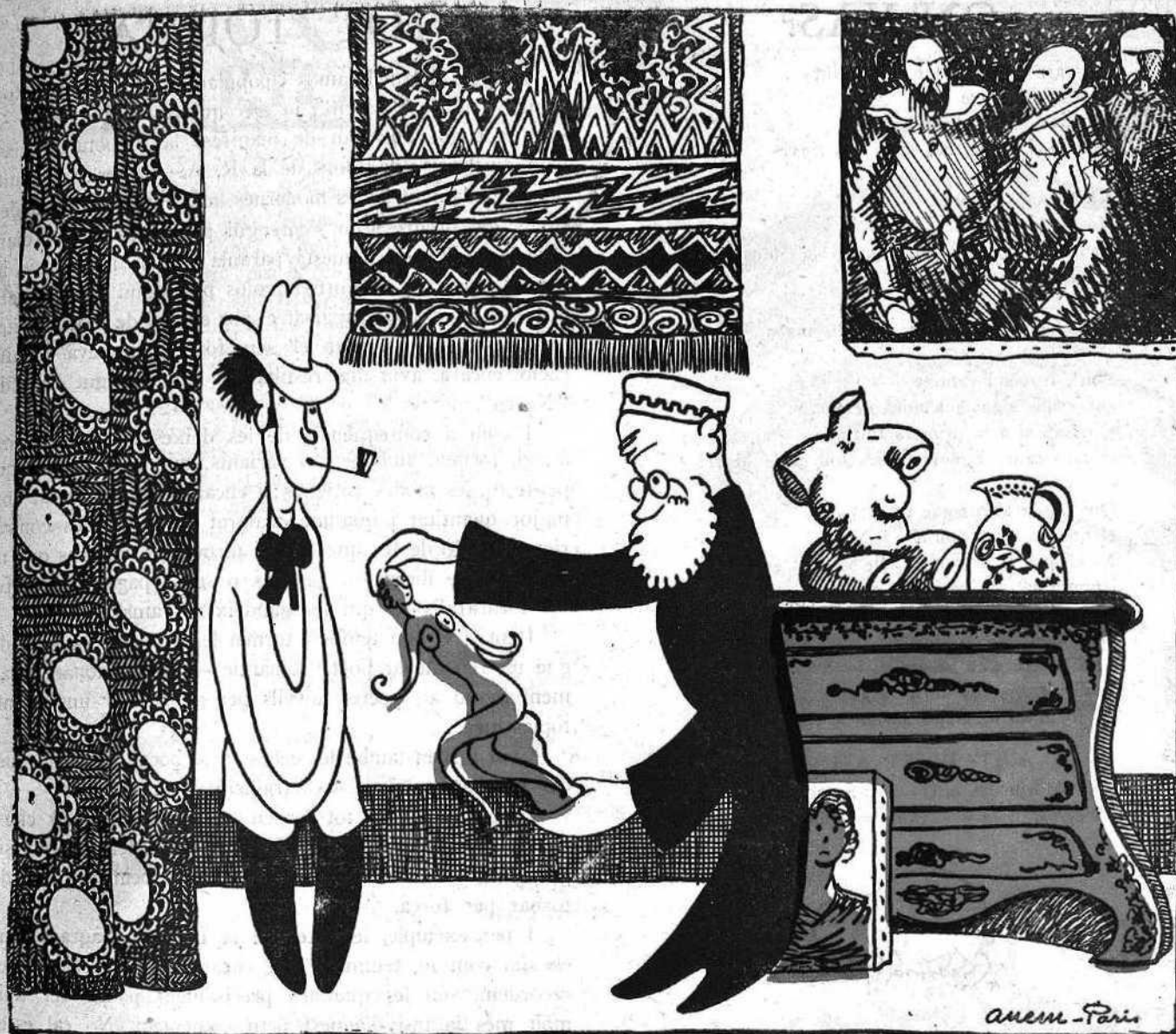
L'altre dia mateix veiem un anunci vivent que ens feu molta gràcia. Era una noieta, tancada dintre un aparador, que vestia com la Tórtola València, la Raquel Meller o qualsevol altra espanyola de musich-hall: una gran mantellina, una pinta més gran que la mantellina, un trajo negre molt escotat.

Aquesta noia portava uns clavells vermells al pit, i alçava el braç nu senyalant un cartell en el que s'anunciava la Setmana Santa a Sevilla, Toledo i Tarragona!

I la noieta senyalava això amb la mateixa indiferència que si fos l'anunci d'una faixa-cotilla!

VIRAT

A CASA L'ANTIQUARI

—Pot prendre'l amb confiança. Es un pur Lluís XV.
—Més aviat sembla un Lluís Mejía!

EL SECRET DEL PATGE

A seixanta anys, el baró de Rocapinya contragué matrimoni amb una donzella de noblesa obscura i sense dot. No era molt formosa, però posseïa una gràcia espiritual que la feia desitjable.

Es fàcil d'endevinar el que passà al cap d'uns quants mesos després de les esposalles. Un vespre, ella va abandonar-se als braços d'un patge atrevit i gentil. Aquest lligam es féu indisoluble llarg temps sense que el marit ho sabés. Però un jorn, entrant inopinadament a la seva cambra conjugal, va atrapar-los, per cert, en una posició bastant galant.

Hi entrà violentament exaltat, amenaçant-la de foragitar-la del castell i de denunciar la seva indigna conducta a la reina, que sempre l'havia protegida.

—Ah, senyor!—exclamà ella, tot somniant—. Oi que no sereu tan cruel? Penseu que si he comès aquesta falta,

mereixo moltes disculpes, moltes excuses.

—Quines?—digué el baró.

—Doncs, bé: heu de pensar que jo sóc jove. Això ja ho sabeu, o, quan menys, ho tindrieu de saber. Quan estic al vostre costat, us adormiu de seguida, mentre que ell...

—Què?

—No s'adorm mai.

El baró de Rocapinya, que tenia el seu esperit de comprensió i la seva finesa, altrament que no tenia ganes de publicar el seu infortuni, epiloga l'escena amb aquestes paraules:

—S'ha d'arreglar, i per tant, aquest barbamec no sortirà d'ací fins que m'hagi revelat el secret de no adormir-se. Decididament, la venjança era terrible.

ONI, VAS?

On vas, embriac, que fas tintines
i sens saber què dius
pe! meu carrer rondines
i no saps el que has dit i te'n rius?

No ho saps on vas?
No et dolgui pas!
Ben bé, ben bé, no ho sap cap dels mortals
ni sabran ni sabràs
si en donar l'altre pas
et poden caure a sobre tots els mals.

Beu!, frueix i camina,
encar que sigui una mica de tort!
Qui sap si a la primera tintina
et farà caure a plom el bes foll de la Mort?

Qui sap si abans que tu
el que va dret caurà?
Ni el que va dret ni el que va tort està segü
i ningú sap on va.

Tots som fills del misteri i de l'ignot
i no sabem d'on venim ni on anem.
Embriac, té: beu un altre got!
Ni jo ni tu ni ningú sabem a on caurem.

SALVADOR PERARNAU

LA PRIMAVERA

Missenyora Primavera, la bella Primavera que ens porta foc al cor i joia als ulls, la bella Primavera que dona formosor a la Natura, enguany ha vingut un xic tímida. Cada any, venia radiant i juganera, el seu alè ho embolcallava tot, tots la sentíem dins les venes. Enguany s'ha presentat com aquell qui gosa no gosa, tot just es deixa sentir; avui fa sol i demà està núvol, plou quan semblava que s'anava a aixecar el dia, desapareixen els núvols prenyats de tempesta a l'instant que semblava que anaven a descarregar, fa calor d'estiu i de sobte el fred ens sorprèn vivament, en un minut es torna a passar del fred a la calor... Això és la Primavera d'enguany.

Què li passa a Missenyora Primavera? Ah, pobreta, ella veu que fa un paper ridícul presentant-se noblement, francament, amb tota normalitat. Tot el món està revolt i la injustícia i la bestiesa imperen; fa tant de temps que dura, això, que la Primavera es creu que ja ha esdevingut una cosa normal i procura incorporar-se a aquest capgirament mundial.

TOT TORNA

Després d'aquell famós i popular adagi que diu "Roda el món i torna al Born", jo crec que no s'ha inventat cap més mot que posi tan de manifest la preponderància—com diuen els enaltidors de la R. A.—de les coses antigues per damunt de les modernes, malgrat totes les modernitats del progrés (no s'entengui pas el títol d'un diari) i de la civilització, aquesta paraula màgica i virtuosa, inventada que fou un jorn nuvolós per algun desenfeinat i poca-solta per a fer capgirar el poc cervell de la humanitat, que posada a esbrinar el seu fons i la seva significació, encara, avui dia, resulta que no ha pogut eixir del "Narro".

I com a conseqüència de les deixes de l'abans citat adagi, tornen, amb petites variants, que no són més que petiteses, les modes antigues; i encara aniran tornant amb major quantitat i qualitat, malgrat les prediques contràries, per allò de fer que fem; i tornen les costums que no manquen de llicències, paganes o sense pagar, per a fer fer escarafalls als qui les gaudeixen d'amagatotis.

I torna el bon temps i tornen les orenetes — com digué un renomnat poeta romàntic — per a donar anualment motiu als poetes novells per a inventar uns quants tòpics més.

Com tornen també les cebes (a la boca) per a no quedar malament amb la seva tradició de regust.

Però damunt de tot tornen o es repeteixen les cites, i em refereixo a les de la Història, sigui del ram que sigui, puix les altres, bé, anem, ja ho sabem que han de tornar per força.

I per exemple, les cites de la Història Sagrada, que els qui com jo, tenim la sort encara d'ésser creients, les recordem, són les que ara precisament poden fer lluir molt més la tesi d'aquest petit comentari. No cal ésser erudit ni molt menys, per a saber que hi va haver una època, molt llunyana, però molt més aprop del que apar de moment, en què va sorgir un Ideal i que enfront d'ell, montà una boirada eixorca que mostrà tot seguit la impotència de les imprecacions i de la enemistança sense fruit.

I que volent soterrar-lo, decidiren, els qui formaven la boira, aixecar una torre, enlairant-la, enlairant-la, per a arribar-hi amb gesta que el fes humiliant.

Però el càstig vingué tot seguit a llur gosadia, puix l'Ideal verament enlairat, únic, féu que, amb el repartiment de llengües, malgrat no haver-hi l'esperanto, no s'entenguessin mai, per lo que la famosa torre hagué de suspendre's a la fi...

La història es repeteix; i tornant al famós adagi de "Roda el món i torna al Born", jo dic també que, ara, després de mils segles, tampoc s'entendran.

I em jugo un llumí si m'erro. Qui accepta la posta.

LL. RAMÍREZ CARULLA

XERRAMEQUE ARTISTIQUE

ELS QUE EMPENYEN

Que aquest és un món d'empentes la història ens ho demostra ben clar; empentes familiars, polítiques, artístiques, econòmiques... heus ací la lluita per a la vida; els uns empenyent els altres per tal d'assolir els llocs que aquells ocupen per haver-hi arribat primer.

Ara mateix, a les "Galeries Laietanes", que haurien d'ésser un redós tranquil de l'art, s'hi troben reunits uns quants joves dels que empenyen: Barnadas, Llavanera, Sancho, Soler i Cànovas, els quals són una mena de mosqueters de la pintura, valents i gosats.

En Barnadas ens resulta un paisatgista que tira al dret; ni els arbres, ni l'aigua ni els núvols li fan por, i encara que els tracta amb una mica de duresa, ho fa per tal de treure'n el millor partit possible, com ho demostra amb les pintures *Bosc de la Moixina*, *Muntanyes del Corb* i *Vern-tallat*, vist al capvespre.

En M. Llavanera li fa costat amb dues dotzenes de quadros, entre els quals abunden les figures i els bodegons, no mancant hi les visions de la Naturalesa, algunes ben justes, com *Inicis de Tardor*, el *Bodegó de caça*, així com el senyalat amb un *set*, i el retrat del seu pare, uns bonics botons de mostra dels gèneres als quals pertanyen, més que res per la qualitat que tenen els seus components.

L'empenta grossa, però, la dona En Llavanera amb la sev agran tela *Les bodes de canaà*, a mig fer, en la qual s'hi veuen ja algunes figures que fan rotllo.

En Rigobert Soler ens ha dut la llum i el color d'Eivissa, mostrant-se home de traça i de gust amb la formosa tela *La mare jove*, en la qual es vanta, amb raó, d'ésser un bon lluminista; en canvi, la seva *Missa a Sant Domingo*, ens diu que també amb poqueta claror sap veure les coses; com al cinema, vaja... Pintura franca, sucosa, la d'aquest artista, desperta força simpatia i ens diu que és un home de traça.

Les empentes que dona En Sancho són més suaus, perquè vénen de les escoles figuristes bon xic antiquades, de les quals, però, en sap treure profit; un profit italià nitzat si es vol, que no deixa de tenir els seus atractius, especialment aquella xicota que cus amb tanta afició, satisfeta de veure's tan ben tractada.

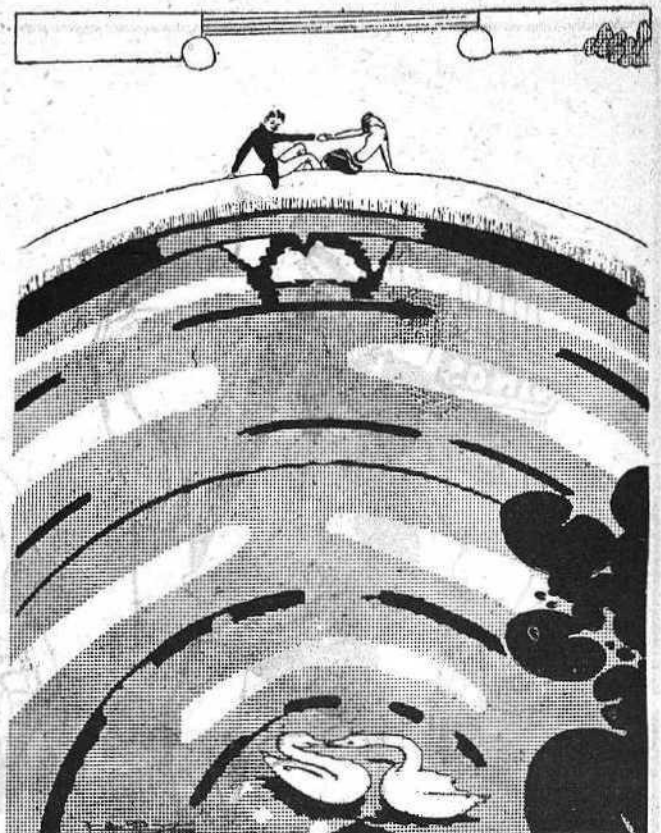
En A. Cànovas ja fa més que empènyer, avança a cops de puny, decidit i resolt a obrir-se pas amb la seva factura personal i amb la seva voluntat, el que aconseguirà segurament, car sap trobar la pau dels interiors i la bellugadissa dels carrers.

En els bodegons aconseguix realitats d'aquelles tan difícils com treure la rifa, i això és molt per a nosaltres.

Les empentes grosses de la setmana, cal, però, fer constar que les dona a les "Galeries Arenas", un home de mitjana edat; el celebrat pintor Colom, el qual amb un grapat de dibuixos, senzills, fermes i plens de moviment i de verisme, ens diu que, quan les coses es troben al seu lloc, el color és només la torna de la pintura.

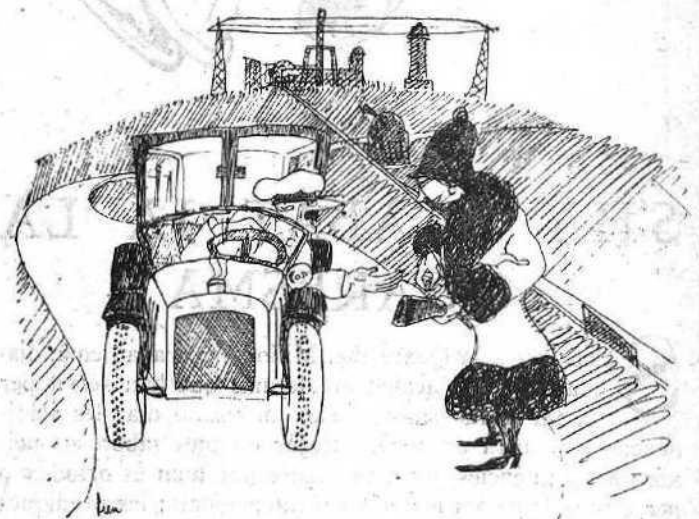
A les "Arts Decoratives" s'ha inaugurat una exposició de pintures amb obres de Meifrén, Pinazo, Mir, Galveny, Marquès, Fuster, Padilla, Checa i d'altres eminents artistes.

C. ARBÓ

FILOSOFIA TELEPATICA

Els ànecs.—Que en són de bèsties aquells dos!
Els enamorats.—Aquell parell sí que saben viure!

TAXIS AL TIBIDABO

—Què diu de l'“extra-radio”? Home, bé en veig jo de “radio”!

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

DE LA DIADA

MONES

S'HA ACABAT JA LA QUARESMA

S'ha acabat la Quaresma. Millor dit, acaba demà, dissabte. S'han acabat els dejunis que han servit per a fer àpats pantagruèlics un cop al dia; les abstinències o manera de poder menjar els més saborosos peixos; les penitències per a fer veure que hom és ortodox o per a purgar pecats materials o intencionals; les prediques de tots els Pares Vallet del món que tant han fet glatir les dames i que tants bells fruits—morals a la vista dels altres: diners, en realitat, per a ells—han reportat; s'ha acabat això de treure cada dia la caixeta de les ànimes plena de calderilla; s'han acabat els cops al pit i les genuflexions; s'han acabat les processons.

Pasqua duu alegrement la normalitat. Continuarà la hipocresia humana, però serà dissimulada—pecat amagat, mig perdonat—, no se li retrà culte com durant aquest temps de Quaresma.

Per a nosaltres Pasqua significa dos dies de joia, de suma diversió, de bella tradició. Benvinguda Pasqua!

Enguany la Quaresma ha estat, si fa o no fa, com els altres. Aquesta setmana, Setmana Santa, és quan la notem, perquè els altres dies, si no és pels anuncis de prediques de

capellans, poca cosa en toquem; només que,enguany, hem sabut que els “ñiños” i les “ñiñes” “bien” no s'han pogut estar de ballar, perquè el “charleston” és tan excel·lent... Per setmana Santa, com sempre, ahir, dijous, fou un dia de festa; avui, també, deuria ésser-ho. El senyor Esteve s'ha llençat al carrer amb el copa alta, de bracet amb la dona, la qual duia la típica pinta i la mantellina espanyola i uns vestits de seda negres o violats, la canalla al davant, la noia, també amb punta i mantellina, de bracet amb el promès. El silenci dels carrers, la manca de trànsit rodat, donen més caràcter, més fastuositat, a la festa. Llàstima que això del copa alta dels senyors vagi essent cada any més poc freqüent, perquè fa molt bonic.

Com cada any, per Dijous Sant, hem vist les primeres senyores amb mànega curta. Sempre, les senyores ensenyen per primer cop a l'any els braços—pel carrer, s'enten—per a anar a seguir monuments. Ho trobem edificant. Tan edificant, que no ho hem entès mai. Les idees s'han de professar amb tota la major bona fe; les idees noblement profundes són belles, simpàtiques i respectables, siguin les que siguin. Si fóssim catòlics ho seriem de bona fe, per convicció. No podem creure amb els catòlics—amb les dones catòliques, volem dir, i amb els marits o pares que ho toleren—que ensenyen per primer cop els braços, justament el dia de dol per als catòlics, el dia que ha d'ésser el de màxima religiositat. Però, en fi, deixem-ho córrer...

Cal dir, però, que tampoc entenem que escolleixin el seu dia de dol, el dia que s'exposa mort el seu Déu, per a lluir públicament més que els altres. No comprenem això per puritanisme, no ho comprenem sense compartir les seves idees; i els catòlics no solament ho comprenen—suposem que ho comprenen des del moment que ho fan—, sinó que ho practiquen amb aquell entusiasme i amb aquella naturalitat.

EL CANVI D'HORA

S'ha canviat l'hora. La nit de dissabte a diumenge, hom posà l'hora d'estiu.

Fins el mes d'octubre, els rellotges aniran una hora avançats. Cal aprofitar la claror solar i estalviar llum artificial.

Però ara començaran ja totes aquelles discussions de si es va una hora avançada o endarrerida, de si a l'hora actual aneu una hora endavant o endarrera, de si el dia que es torni a posar l'hora solar tindrem una hora més o una hora menys... Als pobles, també, n'hi hauran que aniran amb l'hora vella i altres amb la nova. Quantes confusions amb el canvi d'hora! I és que, realment, és una cosa molt complicada.

TORNEM-HI QUE NO HA ESTAT RES

Allèluia! Sembla que dintre pocs dies es tornaran a reprendre les obres de la Plaça de Catalunya. Esperem que aquesta vegada ja deuria ésser la última.

Crec que tots els veïns d'aquesta ciutat en tindran un veritable plaer de veure que ja s'hi torna a treballar, i que es dona un pas més per tal d'acabar-les. Ja fóra hora que aquestes obres deixessin d'ésser celestials — per tan eternes que resulten—i passessin a ésser cosa feta, per a poder-les comptar entre *Las grandes conquistas del siglo*.

Aquesta Plaça de Catalunya, tan popular entre nosaltres, entre altres coses, per tractar-se del lloc de reunió del més selecte i florit de les nostres *Menegildas* i *Caloyos*, ha aconseguit que la seva popularitat rebassés fronteres, i s'estengués arreu del món—gràcies a les obres que a la mateixa s'hi fan—la importància de les quals és coneguda fins al mateix Egipte, on les consideren tan monumentals com les seves Piràmides, bo i considerant el molt temps que fa que s'hi treballa... i el molt que resta per a fer!

Ja sé que hi haurà qui en dirà mal de què les coses es vulguin tirar endavant, allegant que la tal plaça pot

UNA "PRENDA" HISTORICA

—No l'havia vist mai amb copalta, senyor Sistachs!

—Sí, home! Quan vaig ésser regidor amb En Romero Robledo!

considerar-se tal com ara està, lloc indicadíssim per a fer-hi petites excursions, ja que sense allunyar-se gaire de caseta, i més encara sense necessitat de gaires despeses, pot trobar-s'hi en les mateixes tot l'atractiu de les organitzades per En Thos, Cook i Son.

El seu màxim d'assimilament amb les grans muntanyes i la gran quantitat de pedra que s'hi veu per terra, fa que, junt amb els seus macissos pedestals—que no han trobat encara qui volgués posar-se a dalt—puguin molt bé confondre's amb algunes runes històriques de l'antiga Grècia. I si això fos poc, podríem trobar-hi, encara, l'es-

timul que els més braus excursionistes necessiten... els perills. El posar-se el nas com un pebrot, o una cama a la misèria, és cosa més que probable, cas de no anar previnut amb tot el material necessari per a l'alpinisme.

Però malgrat les avantatges que perdem, celebrem els bon barcelonins, aquest nou acord del nostre Ajuntament, disposant que es continuïn els treballs, bo i confiats de que aquesta vegada serà partint d'una bona orientació—lleuger detall—que fins ara s'hi havia trobat a mancar quasi del tot.

OLYMPIA

"El otro derecho" és un vigorós drama de Vidal i Planas i Simó Valdivieso, estrenat en aquest teatre amb força èxit.

Un èxit ben merescut, ja que l'obra té interès i no és pas gens vulgar.

La companyia Alcoriza degué convèncer-se de què a Barcelona no farien res amb "dramons" de lladres i "serenos", d'aquells en els quals hi ha un naufragi, una topada de trens, quatre terratrèmols i set incendis, i ha hagut de recórrer a "El otro derecho". Ells hi han sortit guanyant, i el públic també.

Per a dissabte s'anuncia una temporada de circ eqüestre. Diuen si serà una cosa grossa.

Vaja!

ELDORADO

La companyia d'En Caballé s'ha despedit amb el benefici del seu director, el simpatiquíssim Pere Segura. Bell comiat.

En Segura—que representà "La alegría del batallón", "La canción del olvido" i "El pobre Valbuena"—, a més de simpatiquíssim és un gran actor que sap fer riure sense recórrer a pallassades innobles, i, sobretot, un gran director.

En Segura sap que sempre pot comptar amb el nostre aplaudiment.

Per a demà hi ha anunciat en aquest teatre el debut de la companyia Melià-Cebrià.

NOVEDADES

La temporada de Primavera començarà en el nostre teatre català amb unes funcions a càrrec de l'actriu italiana Emma Grammatica.

Després tornarà a estrenar En Montero.

LA TACTICA NOVA

—Ara, per a portar les ovelles a bon camí, les insultarem les eixordarem a crits!

NUEVO

Una companyia bilingüe, i una temporada també bilingüe. En Vallejo i "La puntaire". No ho veiem massa clar, la veritat.

En Vallejo s'un actor que, sortosament, fracassà en voler implantar entre nosaltres un gènere imbècil: l'"astrakàn". "La puntaire" ha estat convertida en sarsuela per J. M. Bello, jove escriptor del qual tenim immillorables referències, i musicada per Lluís Badosa, un músic d'empenta que farà coses grosses.

GOYA

Margarida Xirgu. Heus ací un nom ple de belles esperances i nobles possibilitats. Margarida Xirgu, avui, és l'actriu que més consideració ens mereix en el teatre espanyol. Margarida Xirgu és la única actriu que no s'ha corromput, que no s'ha passat a l'enemic. I l'enemic, en el present cas, és l'"astrakàn" o la comèdia blanca. Margarida Xirgu és l'actriu admirable que ens ha donat obres de Bernard Shaw i Massimo Bontempelli.

La labor de Margarida Xirgu mereix tot el nostre elogi.

POLIORAMA

Diuen que l'opereta ha passat de moda. Això és una tonteria. Els gèneres teatrals no passen de moda més que quan són dolents. I si avui tolerem—i fins aplaudim—l'"astrakàn", la comèdia blanca i la revista, perquè ha de morir l'opereta, gènere molt més digne i considerable que els citats.

Ara sembla que l'opereta ressuscita al "Poliorama". Naturalment, és austríaca. Naturalment, ve del braç dels companys Giralt i Capdevila.

L'obra de debut es titula "Dolly", té un llibre deliciós, ple d'humor i de tendresa, i una música que aviat serà popular a tot a Barcelona. La companyia és excel·lent, en la qual hi han elements tan estimables com Montserrat Viladoms, Dorini de Riso, Dolors Arellano i Antoni Saludas.

BARCELONA

Castell feudal de la burgesia barcelonina, que és una burgesia tan grotesca i llastimosa com la de tot el món.

Naturalment, a aquest públic d'una mentalitat tan inferior, només se li pot servir una mena de comèdies: les "blanques", que faciliten la digestió i donen un bon son.

TIVOLI

Gisbert que també, com l'opereta, ressuscita. Revista. Guerrero.

Ja no cal dir-ho: art a dojo.

ESPAÑOL

"Els fills del carrer", un drama realista d'"Amichatis" i Oliva. Oliva és un jove autor de grans condicions, al que "Amichatis", col·laborant eficaçment amb ell, presenta generosament al públic.

D'"Els fills del carrer" en tenim les millors referències. Sembla que serà un gran èxit.

COMICO

S'havien presentat a l'horitzó d'aquest teatre uns núvols que amenaçaven tempesta. Sortosament, aquests núvols s'han esvaït, i demà s'inaugura la nova temporada de revistes. S'estrena "Love-me", de Manuel Sagrañes. Marius Aguilar, Francesc Madrid, Brauli Solsona i Antoni Graciani. Aquest últim ve a substituir a Josep M. de Segarra.

Desitgem que el dissabte de demà sigui veritablement de glòria per a En Sagrañes i companyia.

EL BON CAÇADOR

—No diguis, que quan sorties de cacera mai no mataves res.

—Ara, darrerament, sí; perquè sortia amb automòbil!

En aquesta secció parlarem amb tota atenció dels llibres que ens enviïn.

"La niña gorda", novella de Santiago Rusiñol. (A. López, llibreter.)

Mestre Santiago Rusiñol, gran Rusiñol, el nostre "Tia-gu", triomfa un cop més amb aquesta divertidíssima novella que se'n diu "La niña gorda". La glòria ha coronat a Rusiñol; és una glòria ben justa, o millor dit, és una glòria que s'acosta a la que es mereix el seu gran valer artístic, però no està ben bé a l'altura d'aquest gran valer.

"La niña gorda" és tota una novella. Contada amb aquella gràcia i aquella sal deliciosa de Santiago Rusiñol, ens és presentada la història d'un fenomen, d'una "niña gorda"; noia tota bondat i ingenuïtat; la colla de brètols, gent de barraca de fira, que la volten i exploten la seva anormalitat física, donen una vida tràgica, punyent, a l'existència de la pobra "niña gorda". Obra justa, proporcionada, Rusiñol hi aboca tota la seva enorme gràcia, que mai no decau, que resulta d'una gran comicitat sempre i d'un saborós agre-dolç als moments tràgics de la història.

En fi, una bona novella. Es ben bé una obra de Santiago Rusiñol. Això és el millor que en podem dir, i això decidirà el públic a llegir "La niña gorda".

FUTBOL

El "Badalona" i el "Gimnàstic" de Tarragona es barallares per a veure qui dels dos es quedava al Grup A.

Es clar, el "Badalona" com que està més bregat en les lluites fortes, va guanyar al "Gimnàstic" per segona vegada i deixà les coses tal com estaven, o sigui quedant-se a la cua del Grup A.

A Badalona diu que la gresca va durar fins que varen poder; tothom ho celebrava: banquets, festes d'honor i homenatge i tot allò que s'acostuma quan hi ha una gran victòria.

Nosaltres, si voleu que us siguem francs, no les entenem aquestes festes, perquè, la veritat, preferim ésser cap d'aragada que cua de lluç, i vaja!, que al nostre entendre el que va sortir-ne més victoriós fou el "Gimnàstic", encara que s'entestín en no voler-ho creure així.

Es un dir: preferim apalissar que ésser apalissats.

Ara que, és clar, tothom pot pensar com li plagui, i així content tothom.

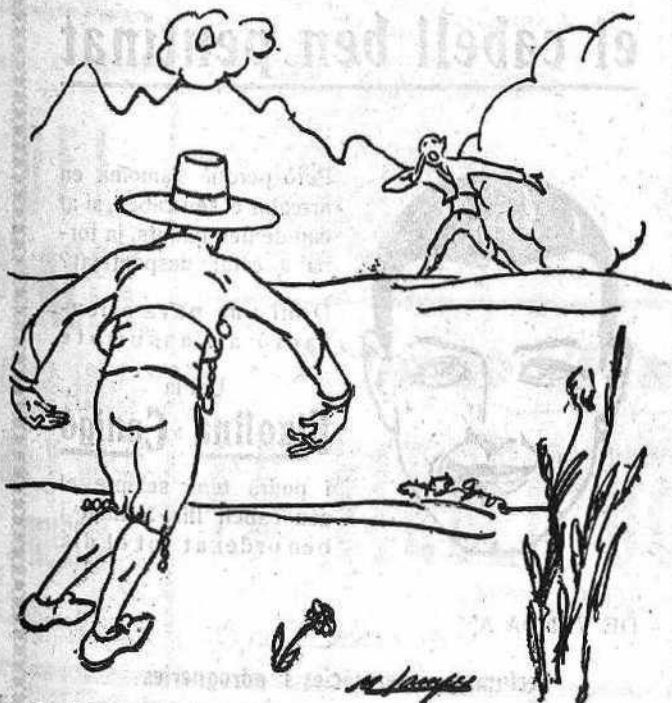
L'"Europa", finalment, ha pogut sortir-se del garbuix d'empats amb una victòria decisiva.

Després dels mals "ratos" que el bon europeista havia passat quan es produí el triple empat, ja convenia que els onze jugadors li donessin una alegria.

Primerament va jugar contra el "Cartagena" i el va plomar per 3 a 1, i després, dilluns passat, contra el "Castelló", i igualment el va passar per la pedra per dos gols a cap.

Tanmateix l'ésser quart de finalista ho ha hagut de suar de valent.

Demà passat comencen els quarts de final, i això vol dir

ELS VALENTS

—Et menjaria de viu en viu... si aquest riu tan ample no ens separés, covard!

que encara que no ho sembli ara ve el milloret del Campionat d'Espanya.

Aquí tindrem el sotscampió d'Andalusia, o sigui el "Betis" de Sevilla i s'ho farà contra el "Barcelona".

A Madrid l'"Europa" s'ho farà amb el "Madrid".

Ja veurem com acabarà.

RUGBY

Al camp de Les Corts els rossellonesos de Prades, o sigui l'"Association Pradeeme" va fer-se-les amb el "Barcelona".

Els nostres, no sabem si perquè encara no en saben prou o si perquè en varen saber més els altres, el cas és que perderen per 14 contra 9.

Indubtablement que aquestes derrotes faran que es desvetllin un xic els nostres jugadors, que ja els hi convé.

CICLISME

La "U. E. de Sans", com de costum, segueix suspent reunions a l'Autòdrom; aquests organitzadors, amb això de suspindre ja hi tenen la mà trencada.

Cal dir que aquesta reunió s'havia anunciat per al diumenge passat a la tarda i, és clar, va ploure.

Si l'haguessin anunciat per al matí, estem segurs que també hauria plogut.

Ens haurém de convèncer que tenen la negra.

TEIXI

La Xina és cada dia un embull més gros. No sabem pas el què hi passa, no és possible saber-ho; tots els "entesos" que en parlen es contradueixen els uns amb els altres. El que ens preocupa és pensar com es podrà fer la història de la Xina actual, anys a venir; segurament s'explicarà tot el contrari del que realment ha passat, si és que per casualitat està passant alguna cosa.

**

Divendres a la nit es celebrà un àpat d'homenatge al periodista i advocat Abel Velilla. Fou un homenatge just.

Hi havia advocats, professors, procuradors, periodistes, curials, metges i clients i amics de l'homenatjat. Hi havia, en fi, molta gent.

**

Un grup d'humoristes vol crear a Barcelona un museu de la poca-solta. La idea és excellent. De moment, és clar, hi haurà poca quantitat de cosa. Però el poc que hi haurà serà excellent de debò; aquesta poca cosa reunirà, resumirà, tota la poca-solta imaginable. Aquest museu es vol obrir amb el projecte del barri gòtic del senyor Rubió.

**

Ens han dit que el Pare Vallet, l'home que tant d'èxit ha obtingut aquesta Quaresma—gairebé tant com l'arquitecte senyor Rubió—va voler convertir una noia. Ella s'hi resistia perquè és molt aficionada al ball; creia el ball incompatible amb la religió. Però el P. Vallet li volgué demostrar que no és així i es posà a ballar el "charleston".

**

Estem esperant la sentència del Consell de Guerra pel fracassat complot de la nit de Sant Joan. Seran condemnats els processats, entre els quals hi ha els generals Weyler, Aguilera i Batet i els paisans Barriobero i M. Domingo?

**

L'Ateneu Barcelonés és cada dia més animat. Bella cosa

és, no cal dir-ho, és la cosa més útil, instruir-se a la Biblioteca. Però sembla que el paperam que tanquen les llibreries ha encomanat al cervell dels socis de la docta casa el florit dels llibres. Mai no es fa res, a l'Ateneu. Cap conferència interessant, cap curs apassionat. Només conferències de l'"Acción femenina"; però, sembla que ara comença a despertar-se i al costat de l'animada propaganda de l'"Acción femenina" dona conferències del doctor Antic i lectures comentades del Quixot.

#

Ahir, Dijous Sant, tot el bo i millor de la nostra ciutat es llançà al carrer. Els catòlics, enguany, han celebrat d'una manera ben lluida i alegre el Dijous Sant.

#

Quin goig, Barcelona! Els Telèfons acabaran d'embellir-la que serà un gust. De moment, ja tenim tots els carrers oberts. Després, ens treuran la xarxa de fils, que sembla que serveixin per a emparar les caigudes dels aviadors, per a posar-nos un tub de plom travessant les façanes de totes les cases, en el lloc més visible, de manera que faci ressaltar més l'estètica dels edificis que realment valen la pena i donant més vistositat a les que no valen res.

#

Ha estat hoste nostre el comte o baró o marquès—no ho sabem ben bé, però és igual perquè tots els títols són semblants—du Vallet de la Touró distingit "sportman".

Quina honor per a nosaltres!

#

En Cambó ha fet un viatge transcendental. Tothom concedeix gran importància a aquest viatge. Però no es sap quins són els seus fins.

#

A París, els escriptors Alfons Maseras i Pérez Jorba han estat objecte de sengles homenatges. Naturalment, els homenatges han consistit en àpats; i totes les coses catalanes s'arreglen menjant.

No cal dir, que donada la catalanitat dels dos homes nostres, donada la fecunda labor literària de l'Alfons Maseras a més, ho trobem molt just.

#

Cal remarcar la noble campanya en defensa de les Drassanes medievals catalanes que fa el Centre Excursionista de Catalunya. Homes competentíssims parlen de la gran valor del monument i de l'absoluta necessitat de conservar-lo; una exposició de fotografies i plans dona una perfecta idea del que són les Drassanes i del que es fa a tot el món per a conservar els seus monuments nacionals.

F. G.: Res; no podem admetre res que, enc que sigui el final, estigui escrit a dues cares del paper.—S. M.: Ho passem a la Direcció de "La Campana".—N. M.: Preferim les vostres proses.—R. de P.: Res, res.—A. R.: Home, ens alegrem de la posició comodíssima en què us trobeu tocant a la mar. Però trobem que la vostra poesia "només" és "per tu", sigui qui sigui aquest "tu".—Vaca: Ho hem llançat; procureu fer vedells, i no pas escriure.—Paperol: Veurem; tanmateix el vostre article ve un xic a deshora, perquè ja fa dies que hem entrat a la Primavera.—M. R.: No, noi, no. Les vostres no poesies no convencen ni a nosaltres ni a ningú.—E. F.: No.—J. R. A.: Arreglat, pot ar. Veurem, doncs.—A. I.: Ai, que és dolent!—Pepeta: No, filla, no; t'has equivocat de casa. Potser a qualsevol taverna del carrer del Cid.—J. M. de S.: Home, les vostres inicials corresponen amb les del gloriós poeta de Catalunya Josep Maria de Sagarra! Es que sou ell mateix? Siguen qui vulgueu, o qui siguin, els vostres endecasíllabs són massa dolents.—J. T. R.: Per raons particulars, no podem publicar "Propaganda indecorosa"; no és perquè no ens plagui, que ja sabeu que ens sou home grat. Les pessetes estan donades, sinó que la campanya es va suspendre i per això s'aturaren les llistes.—T. R.: Aquest cop, no.—E. V.: Bé.—Jacobus Mons: Veurem; potser sí, potser no.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA : Olm, 8, Ciutat

Ja és hora de portar el cabell ben pentinat

Però perquè s'amoïna en arreglar el seu cabell, si al cap de deu minuts, ja torna a estar despentinat?

Doni una nova orientació a l'assumpte

Usi la

Fixolina Canigó

i podrà tenir sempre el seu cabell llis, brillant i ben ordenat tot el dia

DE VENDA A:

Perfumeries, farmàcies i drogueries
a 2:50 pessetes el tub de 40 grams

PLAÇA DEL SOL 9.

BARCELONA
GRACIA

Verney D'Oriani

¿Quiere
Vd.
ganarse
un sobre-
sueldo?

Pequeños tra-
bajos y tareas
fáciles con que
aprovechar
unas horas
entretenidas
y remunerada-
mente.

Un tomo 8.º
Pesetas 3

Barón de Hölzbach

DEL
PLACER,
de la felici-
dad y de la
muerte

Un tomo Ptas. 2

Colección DIAMANTE

Van publicados 125 tomos a ptas. 0'60 tomo

1. *R. de Campoamor. Dolores, 1.ª serie.*
2. — *Dolores, 2.ª serie.*
3. — *Humoradas y cantares.*
4. — *Pequeños poemas, 1.ª serie.*
5. — *Pequeños poemas, 2.ª serie.*
6. — *Pequeños poemas, 3.ª serie.*
7. — *Colón, poema.*
8. — *Drama Universal, poema, primer tomo.*
9. — *Drama Universal, poema, segundo tomo.*
10. — *El Licenciado Torralba.*
11. — *Poesías y Fábula, 1.ª serie.*
12. — *Poesías y Fábula, 2.ª serie.*
13. *E. Pérez Barahona. Fortuna.*
14. *A. Lasso de la Vega. Rayos de luz.*
15. *Federico Urrechea. Siguiendo al muerto.*
16. *A. Pérez Noya. Los humildes.*
17. *Salvador Rusda. El gusano de luz.*
18. *Sinestro Delgado. Lluvia menuda.*
19. *Carlos Frontaura. Gente de Madrid.*
20. *Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos.*
21. *A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.*
22. *J. M. Matheu. (Rataplan).*
23. *Teodoro Guerrero. Gritos del alma.*
24. *Tomás Lucero. Romances y otros excesos.*
25. *L. Luis Contreras. Palabras y plumas.*
26. *Ricardo Sepúlveda. Sol y Sombra.*
27. *J. López Silva. Migajas.*
28. *P. Pi y Margall. Trabajos sueltos.*
29. *E. Pardo Basán. Arco iris, cuentos.*
30. *E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.*
31. *M. Malosés (Corruelo). Aleluyas finas.*
32. *E. Pardo Basán. Por la España pintoresca (viajes).*
33. *A. Flores. Doce españoles de brocha gorda.*
34. *José Estremera. Fábula.*
35. *Emilia Pardo Basán. Novelas cortas.*
36. *E. Fernández Vamonde. Cuentos amorosos.*
37. *E. Pardo Basán. Hombres y mujeres de antaño.*
38. *J. de Burgos. Cuentos, cantares y chascarrillos.*
39. *E. Pardo Basán. Vida contemporánea.*
40. *Jacinto Laballa. Novelas íntimas.*
41. *Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados.*
42. *P. Pi y Margall. Diálogos y Artículos.*
43. *Charles de Bernard. La casa de los amantes.*
44. *Eugénio Sue. La Condessa de Lagarde.*
45. *Rafael Altamira. Novelas y cuentos.*
46. *J. López Valdemoro (El Conde de las Navas).*
47. *La niña Araceli.*
48. *Rodrigo Soriano. Por esos mundos...*
49. *Luis Taboada. Perfiles cómicos.*
50. *B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.*
51. *J. Ortega Munilla. Fines.*
52. *P. Salazar. Algo de todo.*
53. *Martiano de Ovída. Cuentos en guerrilla.*
54. *Felipe Pérez y González. Peocata minuta.*
55. *Francisco Alcántara. Córdoba.*
56. *Joaquín Dicenta. Cosas mías.*
57. *J. López Silva. De rompe y rasga.*
58. *Antonio Zozaya. Instantáneas.*
59. *José Zañonero. Cuentecillos al aire.*
60. *Luis Taboada. Colección de tipos.*
61. *Beaumont Newhall. El Barbero de Sevilla.*
62. *Angel E. Chaves. Cuentos de varias épocas.*
63. *Alfonso Karr. Buscar tres pos al gato.*
64. *Francisco Pi y Suñer. El Cid Campeador.*
65. *Vital Asa. Pampinas.*
66. *Antonio Peña y Goñi. Rio revuelto.*
67. *Enrique Gómez Carrillo. Tristes idilios.*
68. *Nicolas Estébanes. Calandracas.*
69. *V. Blasco Ibáñez. A la sombra de la higuera.*
70. *A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.*
71. *Joaquín M. Barriña. Versos y prosa.*
72. *Francisco Basado. En la brecha.*
73. *Luis Taboada. Notas alegres.*
74. *Xavier de Montepín. La señorita Tormenta.*
75. *Antonio Zozaya. De carne y hueso.*
76. *Xavier de Montepín. Muerto de amor.*
77. *Conde León Tolstói. Venid a mí...*
78. *Alfredo Calderón. A punta de pluma.*
79. *Enrique Múger. Elena.*
80. *Luis Taboada. Signa la broma.*
81. *Laura García de Giner. La Samaritana.*
82. *Oyano de Bergerac. Viaje a la luna.*
83. *Eugenio Antonio Flores. (Huérfana).*
84. *Ivan Tourguéneff. Hamlet y Don Quijote.*
85. *Alfonsina Pestana (Cafel). Cuentos.*
86. *Angel Guerra. Al sol.*
87. *Dos Tótemsky. Alma infantil.*
88. *Edmundo de Amicis. Aire y Luz.*
89. *Laura García de Giner. Valentina.*
90. *Edmundo de Amicis. Manchas de color.*
91. *Voltaire. Zadig y Micromegas.*
92. *Manuel Ugarte. Mujeres de París.*
93. *Obras menores de Cervantes.*
94. *Juan Pérez Zúñiga. Chapuceras.*
95. *Voltaire. Cándido.*
96. *Gautier. Las amarguras del joven Werther.*
97. *Jacinto Benavente. Teatro rápido.*
98. *Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rin conete y Cortadillo.*
99. *J. León Paganó. La balada de los sueños.*
100. *Angel Guerra. Polvo del camino.*
101. *Camilo Castelo Branco. Maria Moisés.*
102. *Gracia Deledda. Cuentos de la Cerdeña.*
103. *Antología taurina.*
104. *Manuel Carretero. La espuma de Venus.*
105. *Federico Rahola. Los ingleses vistos por un latino.*
106. *Eça de Queiroz. La nodriza.*
107. *A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.*
108. *M. Sarmiento. Ani.*
109. *Felipe Trigo. A todo honor.*
110. *Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.*
111. *Fray Luis de León. La perfecta casada.*
112. *Jorge Manrique. Poesías.*
113. *Abate Prevost. Manon Lescaut.*
114. *J. Givanel Mas. Prosa epistolar.*
115. *J. Givanel Mas. Devocionario poético Antología sagrada.*
116. *Miguel A. Rodenas. De las majadas al otero.*
117. *Eduardo Marquina. Juglarías.*
118. *Gabriel Miró. Los Amigos, los Amantes y la Muerte.*
119. *Santiago Rusiñol. Hojas de la vida.*
120. *A. de Lamartine. Rafael.*
121. *Alfonso Karr. El perro de sir John.*
122. *Eduardo Zamacois. Rick.*
123. *A. de Lamartine. Graziella.*

Alfonso Vidal y Planas

LA VIRGEN DEL INFIERNO

(NOVELA DE PRESIDIO)

Un tomo 8.º

Pesetas 4

OBRA NUEVA

La moral
y el
éxito en
las pro-
fesiones

Por Juan Caballero
Rodríguez

Un tomo 8.º Ptas. 4

Angel Pestana

Setenta
días
en Rusia

Lo que
yo
pienso

Un tomo 8.º de
más de 280 pá-
ginas. Ptas 3'50

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, fiança de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls atorga rebaxes.

LA SETMANA SANTA DEL SENYOR ESTEVE

El senyor Esteve compra el ram... i el xerrac... i la maça... i la farigola... i una "star" de o'65 pessetes... i un be per a fer la parella.